

но Ислам имају железичка кола сва окована гвоздем као лађе околнице, те су на тијем колима са узасним топовима од 32 сантиметра на којима стаци и Араби-пашине дуде (испало је био 200 војова) у бјегство отјерали. У тој експедицији учествовао су од стране ниглешке три ескадре.

Ниглешки пијесу били на најмање сретни с почетком својих операција. Докле су она железичка кола с околном забављача била на путу који води у Каиро, Мисирци су из Абуира завладили на Рахлех. Ту се наметла јавна топовска битка, у којој се показало да ниглешки топови од два вјеста пазаца изјесу баш најбољи. Тога ради морале су притећи Ниглешци у помоћ околнице које су стојале усидрене дуж обале, и тек пошто су ове почеле сипати гранате од 25 тона тежине, Мисирци су стали узмицати до својих опкопа. Они су напустили и своје нове позиције између Мандаре и Абуирског језера, које су били спојили јединим ланцем обривених утврђења са каналом махмудијем. Осим ухода Араби-пашиних затворено је у Александрији. Као што се поговара, Абделламан стоји са својих 10.000 момака на простору од Дамјете до Сидијега. Иако је Ислам и Загазига стоји Али-Фехми иако на челу него тако велике војске. Араби-паша саставио је у Делти три велике команде, од којих је она на западној страни за себе најлакша, у Каиру је гувернер Махмуд Сами, а западњачки тамошња града Јакуб-паша. Абу Султан паша који је у Смут, да сирјичи сувог тамошње послале, која је остала вјерна кедну са војском Араби-пашином. Неглашњег гувернера од Дамјете Исламичу, као је затворити Абделламан.

„Позит. Кореси.“ има из Порт-Саида овај донос од 19 пр. м.:

„Нама је варош до сад остала непоштеђена од узбуње и ратних неприлика, пако је на жалост Александрија имала да падне. При свем том, бавало је случајно, да смо и ми западали у тешку брину и у највиши страх. То је било у критичне дане између 16 и 17 пр. м. У круговима ниглешких чиновника (који се проносили глас, да ће скорије) Ниглешки гурити своје операције и претав Порт-Саида. Еле је имао од уста до уста и извјешао је свуд највише узнемирење. Уо нијесу хтели вјеровати ондери другичих бродова који су стојали усидрени код Порт-Саида, на којима стоје велике војске, да се пошпицу ниглешки ратни бродови „Мисирци“, „Портберланд“ и „Саламис“ су 2000 момака од војске уште на Каира а под заповједништвом генерала Вуда, тада је свак држао у тврдо, да је и за Порт-Саид куцају час пронасти. Страх се почео на врхунад, када од стране ниглешкога контр-адмирала Хаскиеса на броду „Пенелопи“, која стојале у претану усидрен, стаци порука гувернеру од Порт-Саида, заповједнику тамошње послале и заповједнику мисирске фрегате „Сава“, с питањем: стоје ли они уз кедна или уз Араби-пашу? Од одговора на то питање зависила је судбина Порт-Саида. Гувернер варош, одлучио противник Араби-пашини, и заповједник од фрегате одговоре чинио, да они стоје под заставом свога законитог Господара, вице-краља од Мисира; заповједник од послале даде одговор двоичан. Ове изјаве као да су задовољиле контр-адмирала Хаскиеса, јер опазисмо како се горепоменути ратни бродови пресуше даље пут Александрије. Но неки веле, да то не би тако било, да се није у ту ствар умјешао францески контр-адмирал Конрад, који се на својим броду „Галисонјер“ са још неколиком францеским бродовима затекао у то доба у пристани од Порт-Саида, те узмио од своје стране приједбе и приговоре против могуће операције ниглешке. Наред се једва разабрало од страха, када су се лађе већ изгубиле из вида.

БЕСЈЕДА ГЛЕДЕТОНОВА У ОПТИНСКОЈ КУЋИ ЛОНДОНСКОЈ.

Обичај је у Лондону да сваке године 19. Јула народски начелник тамошњи даје у општиневој кући велики објед у част ниглешкој влади. Том приликом министри држе речне беседе.

Тако је било и ове године. Гледетон је био на обједу и држао говор, који је у сављаним приликама побудио велики интерес, јер је министар разложно начела, која руководе ниглешку владу у мисирском питању.

Први је устао министар рата Чајлдерс, те је о војничком походу у Мисир ово рекао:

Од граница 30.000 до 40.000 војника излази се овај час које из Ниглешке, које на Иадије на путу у земљу, која је од нас удаљена преко 300 миља, да задржу те земље поимале упуштати општински преврат. Зналац та била би у свако доба тегага, особито је пак тешица у свако доба да је јевропској војској. Не ја се надам, да ће вјештачак нашега вјештачкова доповједника, затим еричности и стети вјештачак чета — која је при реконструкцији од прошле године тако добро повједочева, домоћу божјом ноћи за руком, да те

тешкоће сачада и да сачаду војну провјеру с оштру учинилом, који је изаш парод пратао у пријављеним тешким подухватима. Сутра пререче на Ниглешке у Александрију прве чете под заповједништвом краљичина сина, војводе од Копота. Од арабијутра почетком (од 12. пр. м.) долазише сваки дан 2 или 3 брода, те ће се у најкраће три сине сачути у Египту земља, добро ур сна и добро организирана снага под једним од најизврснијих генерала свадњег времена, мислам сера Гарста Уолдеја. За неколико дана биће те чете спремане, да ударе на биду којој тачни, коју сер Гарнет Уолдеј пронађе за јавну службу најприкладнијом.

Министар-предједник Гледетон рекао је свиједоче: Нада све истиче велико нитане војничкога похода у Египат, којег су се два члана кабинета у својим говорима већ дотакнули. У истину има тај поход највише интерес за нас и за свијет у опште, те је за то од битне важности, да се познати нама земље не би криво схватили. Ми смо се са војничком снагом земље упуштале у Египат, пољени намјером, да оне нитане велике интересе државе, које нам је дужност неговати и бранити. (Одобравање). Да није било тих интереса, било би за нас немогуће оправдати поведомак, које сад изводимо; нека се тога буде с овога мјеста, с којег нам се јужа прилика, да се разговарамо с поображеним свијетом, обавијеша и прогласише, да су ти интереси — а изјесу само наши — такога, који су нам заједнички са сваком државом у Јеврони, не, већ са читавим цивилизованим свијетом. Египат постао су сада велика врата међу неговачом и неговачом цивилизованим свијетом. Свијетски трговина иси о пролазу кроз та врата иине него о некој другој појединој тачки, која би се на површју земље могла означити.

За обрт у предмет којег сада говорим, да та врата буду отворена, а да остану отворена, не мање је важно, да је земља, где та врата леже, мирна, и да стоји под уређеном, законитом влашћу. Најрајше, што нам је пред очима — времена нас је бреме и част тога посла одлучајно саме запало — јест да извршимо дјело, које је од апсолутне битности по сваку земљу у Јеврони, и које ваља се извршити, ако је наредње свијете са високим и неоспорним циљевима, може бити само на част оном кога је бреме запало. Нека би се свуда добро схватило, у коју сврху подизмо у Египат, а у коју опет неколико: Ми нијесмо пошли у Египат, да војуемо против народа те земље, већ да га изабавимо од војничкога притиска. Ми нијесмо пошли у Египат, да ратујемо против мухамеданске вјере, јер је једна од најпошенијих вјерних хришћанства, да је у већо еносповности, која је у пријавна времена познати човјечанства била непозната, а сви, који пошљај начело, на којем је извршена власт основана, добро знаду, да оно поштовање, које сами захтјевамо за извршенима свога учинила, пријавијемо пријавијима сваке друге вјере. Ми не желимо угушати најтање египатске слободе, насурут жељимо, да се та слобода развија, јер ми имамо великога интереса у Египту, тек не великога интереса, да не можемо него пожељети, да Египат процвати благостањем; а то своје властито благостање не може никојим начином болје и успјешније осигурати, већ добро уређеном и мудро раширеном слободом.

Истина је, а знам, да је та истина позната, да Ниглешка улази у Египат чистих руку, без никаквих тајних намјера, не кријући ништа пред другим народима свијета, већ напротив улази с најбољим жељама и у увјерству, да је од тих народа властита захтјевајући оно, што су јој они еријени пријавили, а већ су нам и пријавили, наше њихово поверење, њихову благодатност, њихове еријене и добре жеље, да у Египту што скорије и успјешније постигнемо циљев. Не тјам, да у Египту има још нешто општи војаштва, што се мора свладати, а то ће добро они разумјети, који су мотрели развратак најновије пошјести те земље. Пријед десет година није било земље у свијету, са тако раденим етатомачином, с којим се је дало тако лако владати и које се је лако покоравало законима, ине било земље до Египта, где је окрутна тиранија народ тако гласила и гушила. Од тога времена — хвала сподобном поведијачу и јевропским земљама — то је над сваким сумњом узвишено, оставијут је наредни процват, чим је египатски ратарски народ изабављен од тираније, под којом је дотле египао. Не треба држити, дуже разлагати, да има у Египту разред људи, који су се пријавилим египатским системом користили, те сада подучују војничку тиранију, да она провади, па да под својим господством могу оживјети све пријавије злоупотребе и злоупотреби, које су билао управом, мисирским. Ова пак који из тих или других разлога изјесу против војничке тираније, те земље поведијачу на усвјех британскога оружја, нијесу египатски народ већ онај разред људи, који настоје омет добити своју земљу, која је већ дотле била под тиранијом, да може гласити народ. Не можемо ни најмањега разлагати бојати се, да нећемо увјерити, где нам није другога начела, већ да водимо право такво тиранијата, египатску са прав. — Јам вјештачкова и са жељом, да подучимо египатску и јавити египатских уређаја.

Политички преглед.

О разди конвенције цариградске немало ниглешких вјештачкова већ од 3. пр. м. Биће по њој прилика да конвенција ниглешка не ради ваља да се на раду имену Бог леа којег ваљност и не позлаже, на се с тога ништа и не јавља.

Међу тијем у дјетовима значајнијом и подучавачијем ове или оне државе илаће која пут пошљај значајна изјава по којој се од прилике може судити како су пошљаче сад расположени у мисирском питању. Тако и пр. у пошљени броју „Журнала де С. Петербурга“ излазило су изјава о Мисиру: Истина је да Мисир има право на независност као и свака друга земља, но он не може бити независан од свога географског положаја. Јевропски интереси јако су ангажовани у Мисиру. Мисирци нијесу једноставан народ него смјеса од разних народности, која није способна на да освија ни да се брани. Давашњи правални поредак у Мисиру резултат је сила које се отимају о господарство, тако да је тешко бољи поредак пронаћи за благостање те земље, за интересе мира и за равнотежу у Јеврони. Ништо би се могло још и пошљити, но у главном мора иста ред ствари остати. Мисир не и даде остати један дас Туреке са неком самоуправним пошљачицама. Однос Мисира и јевропској цивилнација ваља да се превладо уреде; најбоље јејство за мирни развјатак те земље састојаће се ваља у том, што је интерес сила, да се у Мисиру не допусе никако искључиво господарство. Свудки квал још иине и јавна тај интерес. —

Всма је тавијачи и један донос из Царина у „Тажету“, у којем познати париски дошњеник Тајков (г. Влоши) савиштал свој разговор са једним великим државничком јевропским. Тај државник рекао је негом дошњенику ово: „Чим би наступила опшност сукоба међу Ниглешком и Туреком, Јеврон би се за највеће радилејала у две непријатељска табора. На једној страни стојала би Аустрија, Немачка и Италија, на другој Русија, Францеска и Ниглешка. Ако се Турека сукоба с Ниглешком, букнуће рат у цијелој јевропској Турекој, Аустрија ће нападати пут Солуна, Русија и Цариграду, једна пријави: настало би општи крвави заједат и Турека би навијено провала. На Турека ни Бисмарк не хоће да изазову тојак опасност. Ниглешка осим тога, настоје да се споразумје с Туреком у питању мисирском. Тај споразум епасао би Турекој суверенство над Мисиром и дошњило би да се уреде епасаје турека Мисиром. Истина је да се не може освијети Мисир али не би са свијем укинула султанско суверенство над том земљом. Немачка, Русија и Францеска не могу жељети бољег рјешена мисирскога питања од тога, према Аустрија жељи дружије рјешање. Ако Ниглешка буде разборито радила, споразумје се с Туреком, која ће јој у Мисиру пријавити положај. Британски интереси даду се довести у склад с мухамедовским пошом.“

Жесточе агитација против хришћанства почела су се пошљити у свијена дјетовима туреке еријени, нарочито пак у Сирији, где у мало што не дође до општег поклоа. У свијет тога све силе, а нарочито Францеска, чиниле су своје најзобидије иједставке код порте, и ова је, као обично, обећала да ће предузети најтрезније мере да би еријетала свако узнемирење међу такошњим народом.

Бечки листови јављају, да су с почетка ради наменована пошљачице амадесе управе у Босни и Херцеговини вођени преговори с генералом Јовановићем, но да је овај одбио понуду, због тога што се не би могао елагати с Калајем и бароном Николићем као с људма који су наклонени Србима и који иду на то да грађанској управе у општем земљама даду превагу. Кад су се разбили преговори с Јовановићем, тада је позван генерал од ковице барон Азел, који је рођен у Славонији и који је у пошље вјереје као војник особито нашоа на гла, јер је у прошлогодишњим маневрима у Мисирку до него пошљачице земљакко заповједника од Угарске, генерала кавалерије барона Еделсхајм-Булаја.

На Србије јављају ствари дјетови, да ће се предузети нека пријавијачица у дипломатском обједу. Дошњоник заступник Србије у Бугарској, пуковник Сава Грујић, поћи ће за заступника Србије у Румуњској а на његово мјесто доћи ће Јорђија Самић, дошњоник секретар у министарству иностраних дјела. Љубомир Коленић, који је до јави заступник Србије у Румуњској, поћи ће за заступника ериког у Рак.

Домаће вјести.

ЦЕТИЊЕ, 9. Августа. — Као што смо најавијени, Његово Височаштво Енвалд полази у четвртак на пут у Русју. У пратњи Његовој биће: министар иностраних дјела г. В. Станко Радоњић, прик. секретар Њ. В. Њега државни епашњачи г. В. Симо Поповић и ађутант Њ. В. г. Шико Петровић. Министар унутрашњих дјела, с. В. М. Врбача, пратиће Њ. Височаштво до Беча, а одатле ће се врати Цетина.

Телеграми „Гласа Црногорца.“
ЛОНДОН, 9. Августа. — На

Порт-Саида јавља се излазило од 8. пр. м. из јутра: Ниглешки заповједник Кантару, Порт-Саид, Неману, Војска Араби-пашиница у Порт-Саиду пошљачице оруђе. Гувернер који се поврати у заше. — „Опсервер“ јавља, да је кедни вјештачак Рагоб-пашину, и овластало Шери-пашу да естави нова кабинета.

БИЉЕШКЕ ИЗ НАР. ДА.

(Скупштина Омладине Српске) драље се ове године на два мјеста у Аустро-Угарској: у Вршцу за омладину из Угарске, и у Сарајеву за омладину из Аустрије, иако боље рећи из Далмације и Босне Боторске. Прва ће се отворити на велеку, а друга на маљу Госпољу, и урајаће још који дан за тијем. Пошље им савишталнамо у данашњем листу. Сретно да Бог да!

(Шкоља у Домбовару.) — Грјеје неколико дана западали су се махмудски и хришћански радници у Домбовару. Махари пошље на мјесту десет Хришћана. Остали хришћански радници око двадесет на броју, пошље уточишта у једној колиби. Махари около колибу и запале је. Сви радници у колиби изгорјели су. На овај несусени алочи подигао се опште негодовање у штампани. И сами махарици дјетови пошљачице овај знашљачно махарицијех есала камабидешијем и изјерсијем дјетом. Овом се гласу придружују забрљачице „Народне Новине“, и међу осталијем ишту: „Остало је све нејасно: ко је, зашто је и како је ту кравау кавгу заметнуо, а особито је нејасно то, да су толики Хришћани могли изгинути, а на њихово мјесто само један Махари кавгу главном влашћу, чудновата опашчост, која, док се једне заклају дивале крволонство у Махари, расвјетлајује, с друге стране, прдо жалосно поштронство у Хрвати.“ Мало даље: „да би се могло пошљити, да тамошњи Хрвати из Торина) буду такими и брамарбаси, док није дошао до крушна, у којим изко, где је вужно ерија и шаке, да се пошљачице како бонате опде и жалосно естрашљачице.“

(Шкољачица догађај у данишњем вјештачу.) Читамо у зашљачком „Српском Листу“ ово чудо: Мјесец Меја о. г. доће на дјетовље у земљакко бољачицу у Дубровнику Милица Бер Ива Тетковића из горњег Ораховица, и то препоруком опшћине воторске. Милица је православне вјере, малолетна је и жив јој је отац, кад је истога мјесеца долазио у болницу православни ешњетеник, да са једнојеринијема пријавне дужности ериши, на питање: има ли која болесница прав, вјере, одговоре ешњетенику да има, према је већ ту била она дјетовијача на Бока. Тек годлаје дошао је ешњетеник, да се она нашла у болници и да је мисирске сестре обљачију нека мијеша вјере. Ешњетеник пошљачице и зашља нађе дјетовику и том приликом препоручи мисирским и уранителској за се по закону и бољачком правлашћу за се по поступку. Ипак мисирске сестре наставиле су свој немилосрдни пошљај и једног дана отиде Милица, уз пратњу бољачког пошљачице, у п. и. пошљачице и на протокол најави, да се прав, вјере одраче и прелазу у римокатоличку. За ово пошљачице зашљачице неки језуит Будинић, који је често дошљачице у болницу и на само се састајао са Милицом. Нега, и овај успјех био је осујечен, јер је на дотичне тужбе власт опремила дјетовику дома, која је ту изказала иред ешњетенима, да су је мисирске сестре обљачијем обећанима зашља. Али враг не спава. Кад су мисирске душе дошљачице, да Милица највијера на пореди своју најаву узашљачицу у дубровничком изгаврству, опреме је вримоније у Дубровнику, а ешњетеник из Цетина на ешњетеник правне вјере у Загреб. На дошљачице овага имако додати, што нам је једна ешњетеник приповједача: „Био сам случајно, рече еш, на обједи и видио сам једну ешњетенику и унашљачицу дјетовику где улази на пароброд и прате је четири мисирске ешњетенике; учини ми утисак као кад водам ешњетеник зашљачице прате сушњача“. Ово се дошљачице 1882, у општем бољачице ина узашљачице народног земљакког одбора, који је у Загреб дошо мисирске сестре и ишњетеник им тијело и душу болесника!

П О З И В

за омладинску скупштину
У свезлу зашљачице зашљачице дјетовице скупштинне савиштал ове године у дјетовику скупштину у Вел. Бечерску ешњетенику биће се на велику ешњетенику 15. августа и трајеће по потреби још и кад ешњетеник а дана.
Давни ред:
1. Коначно пошљачице ешњетенику ешњетенику
устану.
2. Расправа о општем земљакко.
3. Предлози у ешњетенику ешњетенику.
У Вел. Бечерску ешњетенику Јула.
(Савиштал одбор “)